

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: Udrag fra ATHENODORUS

Citation: Bødtcher, Ludvig: "Samlede Digte", i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN, 1940, s. 134. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-boedtcher01-shoot-idm140312758431280/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Jeg mærker, Søn, at jeg maa lede *Dig*,
Og derfor bort herfra! gjør ingen Modstand,
Nær ingen Mistro! – See Nyfigenheden
Omkring os skjærper alt sit Spejdeblik: –
Betving dit Blod, og hvisk saa, mens vi gaae,
Din hele Daarskab i mit gamle Øre,
Som sjelden hørte ædlere Musik.”

Han drog ham bort, og med en dæmpet Røst,
Afbrudt af Hulken og af Raseri,
Gav Ynglingen sit pinte Hjerter Luft.
Alt som han hviskede, rynkede Oldingen
Sit hvide Bryn, og et sarkastisk Smil
Oplyste som et Lynglimt blegte hans Aasyn:
„Klart er det Hele,” mumlede han tilsidst,
„Din Hustru er, hvad Verden kalder dejligt,
Og Kejseren har Smag – og Magt tillige,
Og nu vil han – naar, siger Du, er Tiden?
– Alt om en Time! ja, for store Herrer
Er Tiden kostbar – nu vil han i Løndom
Sin Bærestol i Nattens Time sende, –
Vær stille, Søn! Vil nu paany Du rase?
Du vil tilbage? Net, ved Stjernen høst,
Som ufravigelig sin Bane gaaer,
Nu skal Du rolig lede mine Fjød
Hjem til dit Arnested og uforstyrret
Mig lade klare mine Tankers Strøm,
Maaskee jeg skænker da lidt Guld paa Bunden.”

– De vandred tause sammen og betraadte
Him Side Tiberen de øde Gader:
Den Unge bed i Læben sig, mens Ordet

Forvandlede til Sukke, og hans Skridt
I Angst bestandig var foran den Gamles,
Som kun med Møje fulgte ham; med Et
Han rev sig løs og ilede mod en Bygning,
Hvor inde Alt var mørkt og Døren spærret, –
Han gav et Tegn, – da Svaret længe nølede,
Steg frygteligt hans Uro – „Julia!
Luk op i Htmøls Navn! mig er det – Cajus!
Jeg sprænger Døren, hvis Du dvæler længer!”
En svag og frygtsom Haand berørte Slaaen,
Og Cajus drog Athenodorus ind
Og sluttede hurtigt Dørens snevre Aabning.

Da Lampen tændtes, førte Manden taus
Sin unge, skønne Hustru hen for Gubben,
Der, lig en Ørn, som uskadt seer i Solen,
Betragtede rolig hendes høje Ynde,
Men spejdede lønligt efter Sjælens Skjønhed
I Qvindens Smerte og Blufærdighed.
Hans strenge Træk blev stedse lysere,
Og smilende han vendte sig mod Cajus:
„Nu først jeg veed, hvordan Philosophien
Bør fremstaae for min kejserlige Lærling,
Hvis han skal elske den: Minerva lig,
Han seer den helst i qvindeligt Gevandt:
Hans høje Villie skee – saavidt som muligt.
Laan, Cajus, hurtigt mig den Højtidsdragt,
Hvori din Hustru tækkes bedst dit Øje, –
Staa ej forbauset, Mand! men hurtig! skynd Dig,
Mens end vi herske over Øjeblikket; –
Lad nu din Julia med øvet Haand
Indhulle mig i Drapperiets Folder;